

ster ikke har fuldkommen Ret heri. Da det er klart, at Fæsterne ved Fæsteledighed ikke have nogenfømhelst Ret til at kunne forlange Fæste, kan der heller ikke være Tale om noget Tab for dem, naar Godseieren benytter den Ret, der er givet ham i § 2, til at inddrage den ledige Gaard. Derimod stiller det sig anderledes for disse Superficiær-Fæsternes Vedkommende, hvorom her er Tale; thi den Mand, der eier Bygningerne, har en Formue staaende deri, som han i Regelen har maattet give Vedlæg for. Der er endnu en anden Bemærkning, som jeg heller ikke kan lade gaae upaa: tal hen, det er den Yttring, der ofte er fremkommen her i Salen, om den Ret eller Præmie, som er givet Godseieren i § 2. Jeg betragter det ikke som nogen Præmie, idet jeg troer, hvad ogsaa den høitærede Minister gjorde gjældende, at det ligesaa meget er af Hensyn til Fæsterne som til Godseierne, at denne Bestemmelse i § 2 er fremkommen. Naar man tager Hensyn til de ikke uvæsentlige Betingelser, hvoraf Retten i § 2 er afhængig, troer jeg, at Præmien som saadan for en stor Deel bortfalder eller taber sin Betydning.

J. N. Hansen: Maatte det først være mig tilladt at anmode om, at man vil fatte i Die Forskjellen imellem Superficiærbyndergods og det Byndergods, her er Tale om, thi man er tilbøjelig til at antage dette sidste for at være Superficiærbyndergods, hvilket det, naar man ret seer til, dog ikke er. Jeg troer saaledes, at hvad der kunde siges om Superficiærbyndergods ikke kan siges om dette Gods, idet jeg nu seer, at Superficiærbyndergods af en juridisk Autoritet er forklaret at være det Gods, hvor Bygningerne eies af en Anden end Den, der eier Jorden, men hvor dog Grunden, hvorpaa disse Bygninger hvile, tilhører den Samme, som eier Fæstejorden, hvor det altsaa alene er Bygningerne, der eies af Fæsteren. Det er dette, man kalder Superficiærbyndergods; men det her omhandlede er meget forskjelligt derfra; thi her eier Brugerne ikke alene Bygningerne, men ogsaa Grunden og Huustøsten, der hører dertil, hvilket viser, som jeg nylig sagde, at det langtfra er sagt, at hvad der maaskee med nogen Ret kunde gjøres gjældende om Superficiær-

byndergods ogsaa kan gjøres gjældende om dette Gods. Jeg vil ogsaa ligeoverfor den høitærede Minister gjøre gjældende, at det ikke kan gaae an at sammenligne Anvendelsen af Lovens § 2 paa det almindelige Fæstegods med dets Anvendelse paa det heromhandlede Gods. At der ogsaa ved de almindelige Fæsteforhold kan være noget Trykkende i denne Bestemmelse, og at det kan være til nogen Skade for Arvingerne til en Gaard, som Godseieren inddrager, forbi det er den Løbe, er ganske sikkert, men dette Tilfælde kan ikke sammenlignes med det Tab, som her er Tale om, thi de vedkommende Fæstere er ubløven; bygge de altsaa mere, end der kunde være Grund til af Hensyn til Avlingens Dary, saa vide de, hvad de udsætte sig for i det Dieblik, de bygge, og forbedre de Jorden for en længere Tid, end de selv maaskee kunne høste Gavn deraf, saa vide de ogsaa dette. De ere altsaa ikke udsatte for et større Pengetab, end de maae være beredte paa, og tillige sikker Lovens af 19de Februar 1861 Fæsterne i en langt større Grad end den tidligere Fæstelovgivning med Hensyn til saadanne Forbedringer. Her derimod er det ganske anderledes; her kan den Vedkommende hverken ane eller være forberedt paa, at han saaledes vil blive ruineret ved en Foranstaltning som den i § 2 omhandlede, der ligger udenfor hans Samtykke. Dette er en væsentlig Forskjel imellem disse Spørgsmaal, som gjør, at det ene ikke kan sammenlignes med det andet. Hvad nu i det Hele det Spørgsmaal angaaer, om man bør udgive en Lov om dette Forhold, da er jeg meget i Tvivl, om det dog ikke nu maatte være det retteste at gjøre det. Efter den høitærede Ministers Erklæring maa man nemlig lægge Mærke til Affattelsen af § 2, hvorefter det synes, at Ministerens Afgjørelse vil kunne have en overordentlig Indflydelse paa, hvilket Resultat Domstolene ville komme til, forsaavidt Spørgsmaalet kan komme under Domstolene, hvilket jeg ikke rigtig veed; dette er Noget, hvorom jeg kunde ønske, at de her tilstedeværende Herrer Jurister vilde udtale sig. Der staaer i § 2: „Det Areal, som ifølge det Ovenstaaende agtes indtaget til fri Raadighed, skal nøiagtig opgives for Indenrigsministeriet, og